

Sygn. akt: II Cz 121/15

POSTANOWIENIE

Dnia 05 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Starosta

Sędziowie SO Janusz Kasnowski

SO Wojciech Borodziuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 05 marca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela: **(...) w B.**

z udziałem dłużników: **R. K. i I. K.**

o: egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużników na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. polegającą na ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 11829/14

na skutek zażalenia Komornika na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt: XII Co 7728/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt: II Cz 121/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, w sprawie z wniosku (...) w B. z udziałem dłużników R. K. i I. K. o egzekucję świadczenia pieniężnego, uchylił postanowienia z dnia 11 września 2014 r. wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. w sprawie Km 11829/14 i zobowiązał Komornika do ponownego ustalenia wysokości kosztów postępowania egzekucyjnego oraz wyraźnego określenia w sentencji postanowienia osób obciążonych tymi kosztami ze wskazaniem zasady ich odpowiedzialności za realizację zapłaty.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że dłużnicy w złożonej skardze argumentowali, iż Komornik w powyższej sprawie ustalił koszty egzekucji na kwotę 910,85 zł, podczas gdy wyegzekwowaniu podlegała zaledwie kwota 230 zł stanowiąca koszt procesu z nakazu zapłaty. Dłużnicy podali, że wezwanie do uregulowania należności otrzymali w dniu 29 sierpnia 2014 r., a już dnia 1 września uregulowali całe zadłużenie. Z tego względu, w ich ocenie, ustalona kwota jest znaczeni zawyżona, albowiem nie było podstaw do podjęcia przeciwko nim jakichkolwiek czynności, a tym samym do naliczania jakichkolwiek innych opłat poza stosunkową opłatą egzekucyjną. W ocenie dłużników maksymalnie Komornik mógł

od nich żądać łącznie kwotę 549,19 zł (oprócz kwoty 230 zł, także kwotę 319,19 zł opłaty egzekucyjnej). Już w wezwaniu do zapłaty Komornik wskazał bliżej nieokreślone koszty w wysokości 127,68 zł oraz wydatki gotówkowe w kwocie 201,06 zł, a takie koszty na tym etapie postępowania nie mogły jeszcze powstać.

Komornik w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie podnosząc, że na koszty postępowania składają się także zaliczki uiszczone przez wierzyciela na podjęcie czynności poszukiwania majątku i dokonania zapytań do ZUS oraz na korespondencję.

Sąd wskazał, że egzekucja w sprawie dotyczyła kwoty 180 zł tytułem kosztów procesu oraz 35 zł tytułem kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa w egzekucji. Zadaniem Komornika było podjęcie czynności egzekucyjnych zmierzających do realizacji sposobów egzekucji wskazanych we wniosku przez wierzyciela. Sąd podkreślił, że także w tym postępowaniu obowiązuje zasada ekonomiki i powiązana z nią zasada kosztów celowych. Oznacza to, że dopiero negatywna weryfikacja skuteczności egzekucji przy zastosowanych sposobach jej prowadzenia określonych przez wierzyciela pozwala na podjęcie czynności zmierzających do poszukiwania majątku dłużnika.

Tymczasem na podstawie analizy akt sprawy Sąd ustalił, że w dniu 3 lipca 2014 r. Komornik wysłał do dłużników zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z podaniem stanu zaległości i jednocześnie – tego samego dnia – wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na poczet wydatków egzekucyjnych, tj. kosztów zapytań (40,47 zł x 2), doręczeń korespondencji (28,60 zł x 2) oraz realizacji zlecenia poszukiwania majątku dłużników (127,68 zł), łącznie 265,82 zł.

W ocenie Sądu wezwanie wierzyciela do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów poszukiwania majątku dłużników, przed dokonaniem weryfikacji skuteczności sposobów egzekucji wskazanych przez wierzyciela we wniosku o jej wszczęcie, było przedwczesne. Ponadto Sąd podkreślił, że wezwanie do zapłaty należności zostało wysłane do dłużników po upływie półtora miesiąca od daty zawiadomienia. Opiewało ono na łączną kwotę 880,93 zł. W dniu 1 września 2014 r. do kancelarii komorniczej stawiła się dłużniczka, która uiściła kwotę zaległości wynoszącą na dzień zapłaty 910,85 zł.

Sąd uznał, że wbrew zasadzie kosztów celowych, zakładającej m.in. zakaz ich nieuzasadnionego mnożenia, pozostaje wezwanie wierzyciela do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów związanych z poszukiwaniem majątku dłużników w sytuacji braku podstaw do obiektywnej oceny, czy wniosek ten wymaga uwzględnienia. Wiedza Komornika w momencie wezwania odnośnie potrzeby prowadzenia poszukiwań nie była dostateczna. W konsekwencji, kosztów związanych z uiszczeniem takiej zaliczki, w sytuacji której dłużnicy uregulowali egzekwowaną zaległość po zawiadomieniu o egzekucji i wezwaniu do zapłaty, nie można uznać za celowe, a zatem obciążające dłużnika na podstawie art. 770 k.p.c. Zaliczka powinna podlegać zwrotowi na rzecz wierzyciela.

Wobec tego, zdaniem Sądu, Komornik bezpodstawnie obciążył dłużników opłatą za poszukiwanie majątku (art. 53a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji) w wysokości 127,68 zł.

Nadto Sąd zaznaczył, że Komornik powinien wskazać w sentencji swojego postanowienia osoby obciążone kosztami z podaniem zasady ich odpowiedzialności za realizację zobowiązania, czego zabrakło w uchylonym orzeczeniu.

Wskazując na powyższe, Sąd orzekł jak wyżej na podstawie art. 767 k.p.c.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego złożył Komornik, zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Komornik bezpodstawnie obciążył dłużników opłatą za poszukiwanie majątku w wysokości 127,68 zł, a ponadto niezasadne zobligowanie Komornika do podania w sentencji postanowienia o kosztach zasady odpowiedzialności za realizację obowiązku zapłaty. Wskazując na powyższe Komornik wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez „utrzymanie w mocy postanowienia z dnia 11 września 2014 r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego i obciążeniu nimi w całości dłużników”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Przystępując do jego rozpoznania Sąd Okręgowy wskazuje, że we wniosku egzekucyjnym z dnia 16 czerwca 2014 r. wierzyciel wskazał, że domaga się wyegzekwowania kwoty 215 zł od dłużników podając, że egzekucja ma być przeprowadzona z wynagrodzenia za pracę, rachunków bankowych dłużników, wierzytelności i innych praw majątkowych oraz ruchomości. Wniosek ten spełniał wymogi zawarte w art. 797 §1 k.p.c., przy czym – wbrew temu co stwierdził Sąd pierwszej instancji – w jego treści nie wskazano żadnych składników majątkowych dłużników, co do których Komornik mógłby podjąć czynności egzekucyjne.

Brak wskazania przez wierzyciela składników majątkowych dłużników nie uprawniał jednak Komornika na wstępnym etapie postępowania do poinformowania wierzyciela o możliwości uiszczenia zaliczki na wydatki celem poszukiwania majątku dłużników, co nastąpiło tego samego dnia, co sporządzenie zawiadomienia dla dłużników o wszczęciu egzekucji (3 lipca 2014 r.). Wskazać należy, że udzielenie powyższej informacji ze wskazaniem kwoty zaliczki, jaką należy uiścić miało miejsce także zanim Komornik wezwał dłużników do zapłaty należności oraz zobowiązał do udzielenia wyjaśnień, co miało miejsce dopiero 21 sierpnia 2014 r. Podzielić zatem należy stanowisko Sądu Rejonowego, że zaliczka na poszukiwanie majątku dłużników, uiszczona przez wierzyciela w odpowiedzi na wezwanie, z którego wynikała taka możliwość, nie może stanowić w tej konkretnej sprawie uzasadnionego kosztu postępowania egzekucyjnego. Wydatek w kwocie 127,68 zł, ustalony w myśl art. 53a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity – Dz. U. 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.), nie był niezbędny do przeprowadzenia postępowania.

Pogląd ten jest tym bardziej zasadny, jeśli się zważy, że dłużnicy po otrzymaniu wezwania, w dniu 1 września 2014 r. w kancelarii komorniczej uregulowali zadłużenie w całości.

Zatem uprawniony jest wniosek, że gdyby Komornik najpierw zastosował w sprawie art. 801 k.p.c. wzywając dłużników do złożenia wyjaśnień z racji niewskazania przez wierzyciela majątku, co powinien był uczynić, oraz wezwał ich do uregulowania należności, nie istniałaby potrzeba prowadzenia dalszych czynności w sprawie, a tym samym konieczność pobierania kolejnych zaliczek na poszukiwanie majątku dłużników. Podjęcie takiego toku czynności uzasadniała także okoliczność, że egzekwowana należność nie była znaczna.

Trafnie zatem Sąd pierwszej instancji przyjął, że kwota 127,68 zł powinna zostać zwrócona przez Komornika wierzycielowi, albowiem nie stanowi ona uzasadnionego kosztu postępowania egzekucyjnego.

Zobowiązanie narzucone Komornikowi przez Sąd Rejonowy, co do treści sentencji jego kolejnego postanowienia w przedmiocie kosztów egzekucji w sprawie nie jest sprzeczne z prawem i służy wykluczeniu ewentualnych niejasności w związku z treścią tego orzeczenia, co do zasad odpowiedzialności dłużników. W związku z tym, także i w powyższym zakresie nie było podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.